

Arrest

nr. 41 261 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2005 hebben ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 16 september 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LAMOOT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 21 oktober 2002 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 mei 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven dd. 31 mei 2005 in kennis gesteld. Dit vormen de bestreden beslissingen.

Ten aanzien van eerste verzoeker luidt de bestreden beslissing als volgt:

“A. Vluchtrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en afkomstig te zijn van Kaliningrad. U bent van joodse origine. U werd geboren in Almaty in Kazakstan, maar verhuisde op 23 juni 2001 naar de Russische Federatie, omdat u in Kazakstan problemen had ondervonden met ene politieagent M.(...) wegens uw etnische origine. U had al problemen met hem sinds u kind was en nadat u hem in februari 2001 opnieuw had ontmoet, werd u door hem afgeperst. Op 26 juni 2001 reisde u met uw gezin door naar Kaliningrad, waar u hoopte een nieuw leven op te starten. In juli 2001 vroeg u het Russische staatsburgerschap aan. De ambtenaar die de paspoorten moest verstrekken, was heel onbeleefd en maakte allusie op uw joodse origine, in de documenten vermeld. Op 10 januari 2002 gingen jullie de paspoorten afhalen en kreeg u het Russische staatsburgerschap. Aangezien deze ambtenaar, K.(...) weer zo onbeleefd was, ging u klacht indienen tegen deze man. Een week later begonnen uw problemen. Uw ruiten werden ingegooid, de electriciteitskabels werden doorgesneden, uw voordeur werd in brand gestoken. Vanaf mei 2002 hingen er skinheads rond in buurt van uw woning, maar er gebeurde niets. In juni 2002 werden uw echtgenote en uw dochter in het trappenhuis van het appartementsgebouw door twee skinheads aangevallen. Diezelfde avond wilde u klacht indienen, maar de wijkagent zei u zelf de schuldige te zoeken, zodat zij hem konden straffen. Midden augustus 2002 ging u met uw dochter naar de oogarts, omdat ze door de situatie scheel begon te kijken. Bij jullie terugkeer naar huis, werd u aangevallen en geslagen door skinheads. U wilde opnieuw klacht indienen, maar ook deze keer zonder effect. Op 30 september 2002 ging u een bril kopen voor uw dochter en op de terugweg werd u in het trappenhuis weer in mekaar geslagen door skinheads. Hierop belde u de politie op onder een valse naam. Er kwamen twee mannen, onder wie een rechercheur. U en uw echtgenote werden ondervraagd en er werden ook verklaringen afgenomen van getuigen. U weet niet wie die getuigen waren. U moest ook een medische expertise ondergaan, om de verwondingen vast te stellen. Hierna hoorde u niets meer van deze klacht. Op 19 oktober 2002 ging u boodschappen doen, toen er dicht bij u een auto stopte. Er kwam een man naar u toe, hij toonde zijn identificatie van majoor bij de ROVD en vroeg u om mee te komen, omdat hij u iets over uw klacht moest zeggen. Nadat u in de auto was gestapt, werd u bewusteloos geslagen. U kwam bij bewustzijn in een garage, met vastgebonden handen. Er stonden vier mannen rond u, onder wie de majoor. De anderen heetten S.(...), B.(...) en D.(...). De majoor haalde de klacht die u in januari 2002 had ingediend boven en verbrandde die voor uw ogen. Hierna ging hij direct weg en liet u over aan de drie anderen, die skinheads leken te zijn. Ze haalden een videocamera boven. Hen van hen kerfde een davidster in uw borst. Ze wilden u doden, maar de leider zei hen geen bloed te laten vloeien. Ze beslisten u te laten stikken in de dampen van een wagen. Ze controleerden nog eens of u goed vastgebonden was en vertrokken. U kon zich na enige tijd van de touwen bevrijden en vond een raampje waar u doorheen kon vluchten. U ging naar het Juzhni treinstation, vanwaar u uw echtgenote opbelde. U zei haar dat ze naar u toe moest komen. Hierna contacteerde u S.(...), die u vroeger al had aangeboden te helpen om het land te verlaten. Jullie hebben de volgende dag de Russische Federatie verlaten. Jullie reisden via Polen en Duitsland en kwamen de volgende dag in België aan. Jullie vroegen dezelfde dag nog asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: een Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, twee diploma's, een huwelijksakte, een geboorteakte van uw dochter, foto's van uw verwondingen, een medisch attest van uw verwondingen en getuigenverklaringen met betrekking tot de aanval op 30 september 2002, evenals artikels over de situatie van joden in de Russische Federatie.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken moet er in deze fase van de procedure worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en wel om de volgende redenen. U verklaarde uw paspoort van Sovjetunie nooit te hebben vernieuwd voor een ander, Kazaks paspoort, na het uiteenvallen van de Sovjetunie (gehoorverslag CGVS, p. 2), omdat u hiervoor geen tijd had. In juni 2001 zou u met dit paspoort naar de Russische Federatie gegaan zijn. Er moet echter worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat Kazakse staatsburgers tot 1 maart 1999 de grens van de Russische Federatie konden oversteken met een Sovjetunie paspoort. Daarna moesten Kazakse staatsburgers in het bezit zijn van Kazakse identiteitsdocumenten. Uit deze informatie blijkt dus dat u in juni 2001 onmogelijk met uw paspoort van de Sovjetunie de grens van Kazakstan naar de Russische Federatie kon oversteken.

Met betrekking tot uw Russisch binnenlands paspoort, dat u in januari 2002 ontving, en waarmee u ook het Russische staatsburgerschap verkreeg, moet het volgende worden vastgesteld. U verklaarde nooit een Russisch internationaal paspoort te hebben bekomen (gehoorverslag CGVS, p. 1). Uw binnenlands paspoort bevat nochtans een duidelijke stempel die betrekking heeft op de afgifte van een internationale reispas door de Russische autoriteiten. Nog met betrekking tot uw documenten moet het volgende worden vastgesteld. U verklaarde van joodse origine te zijn. U legt een aantal identiteitsdocumenten voor, zoals uw Russische paspoort, uw rijbewijs, diploma's. Maar geen enkele van deze documenten toont uw etnische origine aan. Uit uw verklaringen blijkt nochtans wel dat u documenten van uw Joodse

origine bezat, aangezien men in de Russische Federatie op basis van dergelijke identiteitsdocumenten op de hoogte is gekomen van uw joodse origine (gehoorverslag CGVS, p. 4). Het is bijgevolg uiterst bevreemdend dat u geen documenten, waar wel uw etnische origine op vermeld staat, voorgelegd hebt om uw joodse afkomst aan te tonen.

Wat er ook van zij, indien er geloof kan worden gehecht aan uw joodse origine, moet het volgende worden opgemerkt. Reeds sinds uw kinderjaren zou u problemen hebben ondervonden omwille van uw joodse afkomst. Uit uw gehoor in Ten Gronde (TG) blijkt echter dat u eigenlijk niet echt van joodse origine bent, aangezien uw vader wel en uw moeder niet van joodse origine zijn. De joodse afkomst wordt echter door de moeder aan haar kinderen doorgegeven en niet door de vader (gehoorverslag CGVS, p. 2). U was bovendien niet erg op uw joodse afkomst gesteld en praktiseerde het joodse geloof niet, zo blijkt uit uw gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 2). Om deze redenen en ook omdat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat Kazakse staatsburgers bij het bekomen van nieuwe Kazakse documenten gemakkelijk hun etnische origine konden weglaten of wijzigen, is het uiterst bevreemdend dat u zelf deze stap niet ondernomen hebt, om aan de door u aangehaalde problemen te ontkomen.

Wat de door u aangehaalde asielmotieven betreft, moet het volgende worden opgemerkt. U verklaarde problemen te hebben ondervonden met skinheads en met de politie omwille van uw joodse afkomst. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier beschikt, blijkt dat problemen voor joden mogelijk zijn op de arbeidsmarkt. Bepaalde bedrijfsleiders hebben antisemitische gevoelens. Ook zijn er daden van hooliganisme waargenomen, maar dan tegen de joodse gemeenschap en niet zozeer tegen individuen. Wat de rol van de autoriteiten betreft, blijkt uit diezelfde informatie een aantal sleutelposten onder gouverneur Yegorov van Kaliningrad in het jaar 2001 werden ingevuld door medewerkers van joodse origine en dat er van de kant van de overheidsdiensten geen sprake is van discriminatie. Er kan dus niet worden aangenomen dat u problemen zou ondervinden met het volledige overheidsapparaat in Kaliningrad omwille van uw joodse origine. U zou problemen hebben ondervonden met de Russische autoriteiten — en in het bijzonder met de ambtenaar van de paspoortdienst K.(...) - omwille van uw joodse origine. Het feit dat u slechts vijf-zes maanden hebt moeten wachten om een Russisch paspoort en het Russische staatsburgerschap te bekomen, ondermijnt deze bewering in grote mate. Nog met betrekking tot de autoriteiten moet worden vastgesteld dat de autoriteiten bij het voorlaatste incident op 30 september 2002 niet weigerachtig waren om u te helpen. U belde de ROVD op onder een valse naam, volgens uw verklaringen (gehoorverslag DVZ, p.). Uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat ze de getuigenissen en de klacht wel op uw naam hebben opgesteld, aangezien al deze documenten uw naam bevatten. Er blijkt dus niet dat de autoriteiten weigerden u te helpen nadat ze uw (joodse) naam te vernomen hadden. Ook blijkt uit deze documenten dat de politie de zaak toen ernstig heeft genomen, aangezien niet enkel u, maar dat ook andere getuigen werden ondervraagd over deze zaak.

Tenslotte beweert u geen weet te hebben van andere joodse inwoners van Kaliningrad. U hebt er geen idee van of andere joodse inwoners problemen hebben gehad omwille van hun joodse origine. U zou immers geen contacten hebben gehad met de joodse gemeenschap. Ook na uw aankomst in België hebt u blijkbaar geen pogingen ondernomen om meer te weten te komen over personen die in dezelfde situatie zaten als u. U legde wel artikels voor, maar deze handelden over anonieme bedreigingen aan het adres van joodse politici of hebben betrekking op andere Russische regio's.

Bovenstaande opmerkingen doen ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielrelaas. De door u voorgelegde documenten, uw Russisch paspoort, rijbewijs en diploma's tonen uw identiteit en uw studieniveau aan. De documenten van de klacht tonen aan dat de politie deze aanval heeft onderzocht en bereid was u te helpen. De foto's van uw verwondingen en het attest van de arts in België bevestigen de door u aangehaalde verwondingen, de artikels zijn van algemene aard. Deze documenten zijn echter niet van die aard dat ze bovenstaande opmerkingen in positieve zin kunnen wijzigen aangezien ze geen nieuwe elementen aan uw asielrelaas toevoegen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend. In kader van het onderzoek van uw asielaanvraag werd op 8 december 2004 een gehoor georganiseerd van 14u00 tot 17u00. Hierbij was als advocaat aanwezig meester L.(...) gedurende het volledige gehoor.“

Ten aanzien van tweede verzoekster luidt de bestreden beslissing als volgt:

“A. Vluchtrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en afkomstig te zijn van Kaliningrad. U bent van Russische origine, maar uw echtgenoot is van Joodse afkomst. U werd geboren in Almaty, Kazakstan.

Uw echtgenoot kende problemen in Kazakstan met een man, M.(...), wegens zijn joodse origine. Hij werd door deze man, die bij de politie gewerkt afgeperst. Om die reden vertrokken jullie op 23 juni 2001 naar de Russische Federatie. Daar gingen jullie in de regio van Kaliningrad in het dorp Gurjevsk wonen. Jullie hoopten hier een nieuw leven op te bouwen en vroegen in juli 2001 het Russisch staatsburgerschap. In januari 2002 kregen jullie een nieuw Russisch paspoort en werden jullie Russisch staatsburger. De ambtenaar van de paspoortdienst, K.(...), beledigde jullie omwille van de origine van uw man. Hierop ging uw echtgenoot klacht indienen tegen deze man. Een week later begonnen de problemen. Er werden ruiten ingegooid, de electriciteitskabels werden doorgesneden, de voordeur werd in brand gestoken en er werd een Davidster op gezet. Vanaf mei 2002 hingen er skinheads rond jullie appartementsgebouw. In juni 2002 werden u en uw dochter in het trappenhuis door twee skinheads aangevallen. Ze bedreigden u met een mes. Diezelfde avond wilde uw echtgenoot klacht indienen, maar de wijkagent zei dat jullie zelfde schuldige moesten zoeken, zodat hij die dan kon straffen. Half augustus 2002 ging uw man met uw dochter naar de oogarts en bij hun terugkeer werd hij geslagen door skinheads. Opnieuw wilde hij klacht indienen, maar opnieuw weigerde de wijkagent iets te ondernemen. Op 30 september 2002 ging uw man een bril kopen voor uw dochter, maar in het trappenhuis werd hij in elkaar geslagen door skinheads. Hij belde naar de politie onder een valse naam en ze kwamen toen kijken wat er gebeurd was. Een van hen was een rechercheur. U en uw man werden ondervraagd, evenals een aantal burens die als getuige dienden. Op 19 oktober 2002 ging uw echtgenoot boodschappen doen, maar hij keerde niet naar huis terug. U werd ongerust, omdat u niet wist wat er gebeurd kon zijn. 's Avonds belde uw echtgenoot u op, hij zei dat u naar hem toe moest komen in het Juzhni treinstation. U vluchtte langs de achterkant van het appartementsgebouw, omdat de skinheads daar nog zaten en u niet wilde dat ze wisten van uw vertrek. Uw echtgenoot vertelde niet veel over wat er die dag gebeurd was, maar u zag de davidster op zijn borst en hij kon die nacht niet slapen van de pijn. Hij zei u ook dat ze hem wilden doden. De volgende dag hebben jullie het land verlaten met de hulp van S.(...). Jullie reisden via Polen en Duitsland en kwamen in België aan op 21 oktober 2002. Jullie vroegen dezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Russisch paspoort en de geboorteakte van uw dochter neer.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken moet er in deze fase van de procedure worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

U verklaarde dat u op basis van uw Russisch paspoort nooit een internationale reispas hebt bekomen. Uw paspoort bevat nochtans een stempel die aanduidt dat u op 9 maart 2002 een internationaal paspoort hebt verkregen. Voorts moet worden vastgesteld dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op de asielmotieven van uw echtgenoot. Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de erkenning tot vluchteling werd genomen, kan er ook in uw hoofde niet worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève zo dienen te koesteren ten opzichte van de Russische autoriteiten.

De door u voorgelegde documenten tonen uw identiteit en die van uw dochter aan. Ze zijn echter niet in staat om bovenstaande opmerkingen in positieve zin te wijzigen aangezien ze geen nieuwe elementen aan uw asielaanvraag toevoegen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als vluchteling kan worden erkend.

In kader van het onderzoek van uw asielaanvraag werd op 8 december 2004 een gehoor georganiseerd van 17u tot 18u15. Hierbij was als advocaat aanwezig meester Lamoot gedurende het volledige gehoor."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) en van het Internationaal Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 (Vluchtelingenprotocol). Verder voeren verzoekers de schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de materiële motivering. Verzoekers stellen dat zij hun land ontvlucht zijn omwille van vervolgingen en bedreigingen vanwege de Russische autoriteiten gesteund door skinheads, welke waren gebaseerd op hun religieuze afkomst. Eerste verzoeker kreeg een davidster op de borstkas

gekerfd als laatste incident uit een ganse reeks waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk valt onder het begrip vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Hij is minstens een vluchteling "*in de zin van artikel 65 van het UNO-handboek*" waarin wordt bepaald dat iemand die vervolgd wordt voor een etnische, religieuze, sociale of politieke groepering zonder dat de overheid iets kan doen of wil doen tegen deze vervolgingen een vluchteling is. Verzoeker werd vervolgd door de Russische autoriteiten en diende meermaals klacht in, maar er werd niets ondernomen. Uiteindelijk werd hij door een lid van de ROVD in een hinderlaag gelokt en aan skinheads overgelaten. Verzoeker vreest voor zijn leven in geval van terugkeer.

2.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd, aangezien verzoekers onvoldoende specificeren welke bepaling van de Vreemdelingenwet zij geschonden achten.

2.3. De Raad merkt op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027,) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197.). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er ernstige twijfels rijzen omtrent de oprechtheid van verzoekers' asielrelaas. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de door verzoekers voorgelegde documenten niet blijkt dat zij van joodse afkomst zouden zijn. Tevens zouden verzoekers nooit de joodse godsdienst hebben beleden of contacten onderhouden met de joodse gemeenschap. Verzoekers betwisten deze pertinente motieven niet. Bovendien blijkt uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, dat er in de Russische Federatie weliswaar antisemitisch gedrag bestaat, maar dat er in Kaliningrad geen sprake is van discriminatie van overheidswege (stuk 13, Landeninformatie, Cedoca-antwoorddocument Joodse bevolking in Kaliningrad, p. 2; Nota met opmerkingen, bijlage 1).

2.5. Wat betreft de incidenten waarvan eerste verzoeker slachtoffer werd, dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en is opgenomen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria, niet wil inroepen. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of een aannemelijke verklaring geven waarom hij geen beroep deed of kon doen op zijn nationale autoriteiten. Uit de stukken die verzoekers zelf hebben aangebracht, kan worden afgeleid dat de autoriteiten eerste verzoeker wel degelijk hebben geholpen naar aanleiding van zijn klacht na het incident van 30 september 2002 (stuk 12, Documenten, klacht). De verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er in hunnen hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, waarvoor zij geen bescherming kunnen krijgen van de nationale autoriteiten. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en verzoekers tonen niet aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). Er werd geen schending aangetoond van het Vluchtelingenverdrag of van het Vluchtelingenprotocol, noch van het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissingen zouden voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zouden zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal werden gehoord, zij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten,

nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich hebben kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Russische taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van het Vluchtelingenverdrag, van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de ongeloofwaardigheid heeft besloten hoewel verzoeker consistente en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd die als basis voor een erkenning dienen te worden aanvaard. Verzoeker was Kazachstan ontvlucht omwille van zijn joodse afkomst en hoopte in de Russische Federatie een normaal leven te kunnen leiden, maar hij werd daar systematisch vervolgd.

Verzoekers gaan verder nader in op de vastgestelde tegenstrijdigheden. Volgens verzoekers zijn zij zonder inreisvisum en zonder problemen met het Sovjet-paspoort per trein van Kazachstan naar Rusland gereisd omdat er stempels in het paspoort stonden die vermeldden dat hij burger was van Kazachstan en de toestemming had om definitief naar Rusland te verhuizen. Zij menen dat zij niet de enigen waren die op die manier de grens overstaken.

Eerste verzoeker bevestigt nogmaals dat hij nooit een internationale reispas heeft aangevraagd of verkregen. Hij beschouwt de stempel in zijn intern paspoort als een vergissing of een pesterij of stelt dat het mogelijk is dat anderen het paspoort hebben opgekocht. Volgens verzoekers mag dit worden nagetrokken. Zij beweren nooit getekend te hebben voor ontvangst van een internationale reispas.

Verzoeker werpt op dat zijn joodse afkomst vermeld stond in de geboorteakte die hij heeft afgegeven om het Russisch staatsburgerschap te bekomen. Op hem werd ook het ritueel van de besnijdenis toegepast. Verzoeker beweert dat hij gepest werd en dat het van geen tel is of zijn moeder of vader de joodse afkomst doorgaven. De kinderen die verzoeker pestten waren erachter gekomen dat verzoeker van joodse afkomst is doordat hij besneden is.

Verzoekers beweren dat de informatie die zij hebben aangebracht slechts een fractie is van wat er allemaal *“wordt ondernomen door de Russische overheid”*. Hij beweert dat er heel wat gevallen zijn van agressie vanwege skinheads, maar dat de informatie daarover moeilijk te vinden is omdat de Russische veiligheidsdiensten deze vernietigen.

De normale termijn om het Russische staatsburgerschap te bekomen bedraagt volgens verzoeker drie maanden. Het feit dat zij door de ambtenaar werden beledigd en dienden terug te keren valt niet onder de normale procedure.

Toen verzoeker de ROVD opbelde gebruikte hij een valse naam omdat hij al gekend was en men wist dat hij van joodse afkomst was. Verzoeker wilde dat zeker iemand zou komen om de schade en de letsels vast te stellen. Er werden getuigen verhoord in het kader van het onderzoek, maar dit leverde niets op. Daarna werd niets meer ondernomen, wat volgens verzoeker genoeg bewijst.

Met de andere joodse inwoners in Kaliningrad hadden verzoekers geen contact omdat ze in afzondering leefden en door de provocaties niet buiten durfden komen. Ze hebben er slechts 1 jaar gewoond. Eenmaal in België heeft verzoeker de zoektocht naar de situatie gestaakt om zich te integreren. Hij heeft geen contact met de joodse gemeenschap hier, maar zijn verwondingen zijn het bewijs dat de overheid en in het bijzonder de ROVD op de hoogte was van zijn joodse afkomst. Deze feiten zijn voldoende om zijn asielaanvraag te rechtvaardigen.

2.8. Zoals reeds in punt 2.2. werd gesteld, is ook het tweede middel niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd, aangezien verzoekers onvoldoende specificeren welke bepaling van de Vreemdelingenwet zij geschonden achten.

2.9. Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij stellen dat het zou volstaan om consistente en geloofwaardige verklaringen af te leggen om als vluchteling te worden erkend. De loze beweringen van verzoekers dat zij vervolgd werden door de Russische autoriteiten en skinheads omwille van hun joodse afkomst, is niet bij machte de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. De verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er in hunnen hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde vrees koesteren voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er moet worden onderzocht of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden (cf. RvS 26 september 2008, nr. 186.532). De vrees moet niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor

vervolgning en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Dit betekent dat de beoordeling moet steunen op de feitelijke situatie zoals ze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van de beslissing.

2.10. Verzoekers herhalen hun eerdere bewering dat zij in 2001 probleemloos met zijn oud Sovjet-paspoort van Kazachstan naar de Russische Federatie zou zijn gereisd, maar staven deze bewering niet met objectieve informatie. Uit het administratief dossier blijkt echter dat slechts tot 1 maart 1999 het Sovjet-paspoort kon worden gehanteerd voor het overschrijden van de grens met de Russische Federatie (stuk 13, Landeninformatie, antwoorddocument, p. 1). Het blote betoog van verzoekers is niet bij machte deze vaststellingen te weerleggen.

2.11. In weerwil van de gegevens zoals ze blijken uit het administratief dossier en de documenten die verzoekers zelf hebben neergelegd, volharden verzoekers in hun bewering dat zij nooit een internationaal paspoort hebben gevraagd of verkregen (stuk 3, gehoorrapport eerste verzoeker CGVS 08/12/2004, p. 1). Verzoekers uiten a posteriori de totaal ongeloofwaardige hypothese dat anderen hun paspoorten mogelijks hebben gekocht, maar hiermee weerleggen ze de objectieve vaststelling niet dat op hun interne paspoorten de mededeling werd aangebracht dat internationale paspoorten werden afgeleverd (stuk 12, documenten, kopie intern Russisch paspoort).

2.12. Wat betreft de joodse origine, dient te worden opgemerkt dat verzoekers geen enkel officieel document hebben neergelegd dat deze origine bevestigt, terwijl zij in hun verzoekschrift volhouden dat het op de geboorteakte van eerste verzoeker stond. Het feit dat zijn vermeende joodse afkomst door zijn besnijdenis kan worden achterhaald, zou inderdaad de beweerde pesterijen uit zijn kindertijd kunnen verklaren, welke *an sich* niet worden betwist. Verzoeker weerlegt echter geenszins de overweging uit de bestreden beslissing dat hij later, hoewel hij zich niet als iemand van joodse afkomst profileerde (stuk 3, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 08/12/2004, p.2), niet het nodige deed om zijn etnische origine te verdoezelen in Kazachstan terwijl dit volgens de informatie uit het administratief dossier perfect mogelijk was (stuk 13, Landeninformatie, antwoorddocument, p. 2). Verzoekers brengen niets in tegen de pertinente stelling dat hierdoor de geschetste problemen, die louter berusten op ongestaafde verklaringen, hadden kunnen worden vermeden.

2.13. De kopieën van artikels die verzoekers als informatie hadden toegevoegd bij hun asielaanvraag werden niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling en worden derhalve op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen. Verzoekers staven hun beweringen niet dat de informatie over gevallen van agressie vanwege skinheads door de Russische veiligheidsdiensten zou worden vernietigd, waardoor dit argument de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt, niet kan weerleggen. Hieruit blijkt immers dat de autoriteiten steeds efficiënt reageerden op onheus gedrag jegens minderheden (stuk 13, Landeninformatie, Minderheden in Kaliningrad en activiteiten van het RNE, p. 2).

2.14. Met betrekking tot de procedure om het Russisch staatsburgerschap en Russische paspoorten te bekomen, tonen verzoekers niet aan dat zij hierbij werden behandeld op een manier die een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kan doen ontstaan. De beledigingen van de ambtenaar K. die verzoekers aanhalen, worden geenszins bewezen en hebben blijkbaar niet belet dat zij na vijf à zes maanden in het bezit zijn geraakt van een Russisch paspoort, zoals ze zelf verklaarden (stuk 10, gehoorverslag eerste verzoeker DVZ, p. 65-66) waardoor de ernst van hun beweringen wordt ondermijnd.

2.15. Verzoekers weerleggen de vaststellingen van de bestreden beslissing niet wat betreft hun beweerd gebrek aan bescherming vanwege de Russische autoriteiten. Eerste verzoeker verklaarde dat hij na het incident van 30 september 2002 de politie contacteerde onder een valse familienaam (stuk 10, gehoorverslag eerste verzoeker DVZ, p. 64), maar uit de stavingsstukken blijkt dat de klacht op naam van eerste verzoeker zelf werd geregistreerd (stuk 12, Documenten, klacht). Uit het feit dat de getuigenverhoren naar aanleiding van het incident niets opleverden, kan niet worden besloten dat de Russische autoriteiten aan verzoekers elke vorm van bescherming zouden ontfangen. Hieruit blijkt integendeel dat de autoriteiten wel degelijk onderzoek hebben verricht naar aanleiding van de klacht.

2.16. De verklaringen van verzoekers voor het feit dat zij geen contact hadden met de joodse gemeenschappen in Kaliningrad noch in België zijn niet bij machte de twijfel weg te nemen over de

oprechtheid van hun asielaanvraag. De foto's die verzoekers aan het dossier hebben toegevoegd (zie stuk 12, Documenten, foto's) kunnen eventueel de verwondingen van eerste verzoeker bevestigen, maar vormen geenszins het ultieme bewijs dat de overheid en in het bijzonder de ROVD wist dat hij van joodse afkomst is, zoals verzoekers beweren. De Raad wijst verzoekers erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten dat er ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van het asielrelaas.

2.17. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Er werd geen schending van het Vluchtelingenverdrag of van de materiële motiveringsplicht aangetoond. Verzoekers hebben evenmin aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen bij de feitenvinding geen rekening zou zijn gehouden waardoor geen schending van de zorgvuldigheidsplicht weerhouden kan worden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.18. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus beweren verzoekers in wat als een derde middel dient te worden beschouwd, dat onvoldoende wordt gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Eerste verzoeker werd nochtans slachtoffer van gerichte acties tegen zijn persoon en zijn gezin. Hij kan zijn joodse afkomst niet zomaar achterwege laten. Volgens eerste verzoeker bestaat er geen vluchtalternatief en heeft hij documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zijn leven in het ganse land in gevaar is bij terugkeer. Er wordt niet getwijfeld aan verzoekers identiteit en de neergelegde stukken. Er werd in het dossier enkel gezocht naar hiaten om de geloofwaardigheid van verzoekers te kelderen.

2.19. De bestreden beslissing bevat geen motieven omtrent de weigering van de subsidiaire bescherming aangezien deze op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog niet in de Belgische rechtsorde was ingevoerd. In hun verzoek tot voortzetting brengen verzoekers met betrekking tot de subsidiaire bescherming geen elementen aan, doch baseren zich op dezelfde motieven dan diegene die zij met betrekking tot de vluchtelingenstatus hadden ingeroepen. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij stellen dat enkel gezocht werd naar hiaten om hun geloofwaardigheid te kelderen. Aangezien verzoekers niet aannemelijk hebben kunnen maken dat zij problemen kenden omwille van de joodse afkomst van eerste verzoeker en zij evenmin aannemelijk maakten dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten voor deze problemen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Zodoende kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

2.20. Verzoekers brengen niets in tegen de motieven van de beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen. De Raad stelt vast dat deze beslissing is gesteund op pertinente gronden die de Raad beaamt en overneemt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN